



CONSELL DE GARANTIES ESTATUTÀRIES DE CATALUNYA

Nota en relació amb el Dictamen del Consell de Garanties Estatutàries 3/2019, de 17 de juny, sobre el Reial decret 165/2019, de 22 de març, pel qual s'aprova el Reglament d'adopció internacional

El Reial decret 165/2019, de 22 de març, pel qual s'aprova el Reglament d'adopció internacional (en endavant, RD 165/2019 o Reial decret), segons el seu preàmbul, té per objectiu efectuar el desplegament reglamentari dels aspectes que, de conformitat amb la Llei 54/2007, de 28 de desembre, d'adopció internacional, en la redacció donada per la Llei 26/2015, de 28 de juliol, ho requerien (par. segon).

Aquesta norma reglamentària, d'acord amb el Dictamen, configura un model sobre la regulació de la fase administrativa del procediment d'adopció internacional, de manera que s'insereix de forma prevalent en l'àmbit de la competència exclusiva de la Generalitat sobre protecció de menors (art. 166.3 EAC) i es descarta, d'entrada, l'aplicació del títol competencial estatal en matèria de legislació civil (art. 149.1.8 CE). Dit això, aquesta competència de la Generalitat s'ha de posar en relació amb el títol competencial de l'Estat en matèria de relacions internacionals (art. 149.1.3 CE).

El parer consultiu se centra en els preceptes respecte dels quals la sol·licitud manifesta de forma substantiva el seu retret d'inconstitucionalitat i antiestatutarietat, prenent com a referència la motivació específica del seu escrit. Com a criteri general, el parer consultiu s'adreça, quan escaigui, a examinar la incidència en les competències de la Generalitat que comporti no solament l'atribució a un òrgan estatal de l'exercici de determinades funcions sinó també de certs aspectes de la regulació normativa continguda en el RD 165/2019 i en el Reglament que aprova.

Conclusions del Dictamen

Primera. *Els articles 6.1, primer paràgraf, i .2; 7.1 i .2; 8.2 i .3; 38.2 i .4; 39.3.b, i 39.4.b, .c i .e del Reglament aprovat pel Reial decret 165/2019, de 22 de març, en la referència que fan a la Direcció General de Serveis per a les Famílies i la Infància del Ministeri de Sanitat, Consum i Benestar Social, vulneren les competències de la Generalitat de l'article 166.3 EAC i no troben empara a l'article 149.1.3 CE.*

Adoptada per unanimitat.

- Els articles 6.1, primer paràgraf, i .2; 7, i 8.2 i .3 del Reglament regulen els procediments d'inici i de suspensió o paralització d'expedients d'adopció de les persones menors d'edat amb un país determinat, i en ells s'atribueixen funcions a un òrgan de l'Estat, la Direcció General de Serveis per a les Famílies i la Infància del Ministeri de Sanitat, Consum i Benestar Social. Es tracta d'una regulació que s'introdueix en la fase administrativa de les adopcions internacionals, que s'emmarca en l'àmbit competencial de la protecció de menors que correspon a la Generalitat (art. 166.3 EAC).

Atesa la dimensió *ad extra* que presenta la regulació del sistema d'adopció internacional, es podria considerar que l'Estat estaria habilitat per intervenir sobre aquesta matèria. Però, tot i la seva incidència internacional i l'eventual afectació a la política exterior, el sistema regulador de l'adopció internacional no pot qualificar-se de matèria pròpia de les relacions internacionals (DCGE 15/2015, FJ 3.1.B.a). Altra cosa és que la regulació de les adopcions internacionals pugui afectar la mateixa acció exterior de l'Estat i que, per aquesta raó, aquest pugui intervenir a través de la funció de coordinació (per totes, STC 111/2012, de 24 de maig, i 223/2012, de 23 de novembre). Ara bé, l'anterior no permet que sigui un òrgan adscrit a la seva Administració pública, en aquest cas la dita Direcció General, qui exerceixi les funcions executives previstes als articles examinats.

PALAU CENTELLES

Baixada de Sant Miquel, 8 - 08002 Barcelona

Tel. + 34 933 176 268 Fax + 34 933 181 720

consell@cge.cat

CONSELL DE GARANTIES ESTATUTÀRIES DE CATALUNYA

Com va afirmar el DCGE 15/2015, l'atribució a l'Estat de les decisions d'iniciar, suspendre o paralitzar o reobrir les adopcions amb un determinat país (art. 6, apt. 1, primer par., i art. 7, apt. 1, par. primer Reglament), «més enllà de la fixació de les circumstàncies que, amb caràcter general, el legislador estatal, seguint els convenis internacionals, ha considerat que són impeditives de l'adopció amb determinats països, no pot trobar empara en l'article 149.1.3 CE i, per tant, comporta una clara vulneració de les competències de la Generalitat en matèria de protecció de menors».

Així mateix, l'atribució de les facultats de sol·licitud d'informació a la Direcció General (art. 6, apt. 2, i art. 7, apt. 1, par. segon Reglament), en la mesura que pressuposen la competència estatal per decidir sobre l'inici o la suspensió de la tramitació d'expedients d'adopció i tenen com a finalitat proporcionar elements per fonamentar la seva decisió, conculca també la competència de la Generalitat en matèria de protecció de menors.

Finalment, la determinació dels països incursos en les circumstàncies impeditives de l'adopció per part de la Direcció General (art. 8.2) implica el desapoderament competencial de la Generalitat en aquesta matèria en la mesura que s'atribueix directament i en exclusiva a aquella la potestat per resoldre sobre els països afectats per les referides circumstàncies, de manera que es circumscriu la intervenció autonòmica a un tràmit preliminar de consulta. I es fa extensiu aquest mateix tret a la comunicació de les resolucions de la Direcció General (art. 8.3), en tant que es basa en una potestat de decisió, la de l'apartat 2 de l'article 8, que correspon a la Generalitat a l'empara de l'article 166.3 EAC.

- Els articles 38.2 i 4, 39.3.b, 39.4.b, .c i .e del Reglament, els quals s'integren en el capítol VI relatiu al Registre nacional d'organismes acreditats d'adopció internacional i de reclamacions i incidències, atribueixen a la Direcció General, com a òrgan estatal, funcions relacionades amb d'altres que es considera que comporten una vulneració competencial en matèria de protecció de menors ex article 166.3 EAC, és a dir, funcions relatives a l'acreditació d'organismes d'intermediació (art. 38.2); sobre la retirada de l'acreditació a aquests organismes (art. 39.3.b i 39.4.e, ambdós en relació amb l'article 28); recepció de reclamacions o incidències (art. 39.4.b i .c) o comunicació de variacions en les dades inscrites (art. 38.4). En conseqüència, aquests preceptes, pel que fa a l'atribució funcional que realitzen a la Direcció General, vulneren la competència de la Generalitat ex article 166.3 EAC i no troben empara en l'article 149.1.3 CE.

Segona. *L'article 5 i els articles 10 a 36, ambdós inclosos, del Reglament aprovat pel Reial decret 165/2019, de 22 de març, com també la disposició transitòria única del Reial decret vulneren les competències de la Generalitat de l'article 166.3 EAC i no troben empara a l'article 149.1.3 CE.*

Adoptada per unanimitat.

- L'article 5 del Reglament atribueix a la persona titular del Ministeri de Sanitat, Consum i Benestar Social la facultat de signar acords bilaterals de caràcter administratiu per afavorir les relacions recíproques amb els països d'origen la normativa dels quals ho exigeixi i amb aquells altres amb els quals es consideri convenient disposar d'aquest instrument, de conformitat amb l'article 39.2 del Conveni relatiu a la protecció de l'infant i a la cooperació en matèria d'adopció internacional, fet a la Haia el 29 de maig de 1993.

D'acord amb el bloc de la constitucionalitat, la Generalitat disposa de la competència sobre protecció de menors ex article 166.3 EAC i, a més, està facultada per executar les obligacions derivades del Conveni de la Haia ex article 196.4 EAC, com també, en els termes establerts per l'Instrument de ratificació, té la condició d'autoritat central; en conseqüència, aquest estatus l'habilita per signar acords internacionals administratius en aquesta matèria, tal com es troben configurats a l'article 52.1 de la Llei 25/2014, de 27 de novembre, de tractats i altres acords internacionals, amb el límit infranquejable de contraure obligacions internacionals respecte d'estats estrangers (STC 165/1994, FJ 4), que és una atribució que únicament correspon a l'Estat com a subjecte únic de dret internacional i titular de la competència en matèria de relacions internacionals (art. 149.1.3 CE).

Per tant, atès que atribueix en exclusiva a la persona titular del Ministeri de Sanitat, Consum i Benestar Social la firma d'acords bilaterals administratius en matèria d'adopció internacional, el primer paràgraf de l'article 5 vulnera la competència de la Generalitat ex article 166.3 EAC i no troba empara a l'article 149.1.3 CE.

El paràgraf segon de l'article 5 estableix amb caràcter previ a la firma dels acords internacionals administratius la sol·licitud d'un informe al Ministeri d'Afers Exteriors, Unió Europea i Cooperació d'acord amb el que disposa l'article 39 de la Llei 25/2014. Sobre aquesta remissió, s'ha d'interpretar que la sol·licitud d'informe s'entén referida exclusivament a la signatura dels esmentats acords de titularitat estatal per l'òrgan de l'Administració general de l'Estat previst en el primer paràgraf del precepte perquè la mateixa Llei 25/2014, en els articles 52.3 i 53.3, regula sengles informes de contingut semblant quan són les comunitats autònomes les que celebren els projectes d'acords internacionals administratius o no normatius, respectivament. En conseqüència, la sol·licitud de l'informe prevista al paràgraf segon de l'article 5 està lligada indissolublement amb el primer paràgraf de l'article, de manera que cal arribar a la mateixa conclusió de vulneració de competències assenyalada per a aquest.

Per tant, en la mesura que l'article 5 del Reglament atribueix a l'Estat la competència per signar acords administratius i exclou que la Generalitat pugui fer ús d'aquesta atribució en l'exercici de la seva competència sobre protecció de menors, vulnera la competència de la Generalitat de l'article 166.3 EAC i no troba empara en l'article 149.1.3 CE.

- Els articles 10 i 11 del Reglament contenen, respectivament, les normes sobre el procediment per a l'establiment del nombre màxim d'expedients d'adopció internacional que s'han de tramitar anualment a cada país d'origen i la distribució del nombre màxim d'expedients que s'han de tramitar entre les entitats públiques i els organismes acreditats.

Aquesta regulació s'insereix en la fase administrativa de les adopcions internacionals, la qual s'enquadra en l'àmbit competencial de la protecció de menors que correspon a la Generalitat.

Ambdós preceptes tenen el seu origen a l'article 4.5 de la Llei 54/2007, que va ser objecte del DCGE 15/2015. En aquella ocasió, es va concloure que la regulació sobre l'establiment i distribució del nombre màxim d'expedients d'adopció que s'ha de trametre anualment a cada país d'origen és inconstitucional perquè afecta la regulació d'una matèria «aliena a les relacions internacionals i a la legislació civil» tenint en compte que «la necessitat de configurar un tot coherent que permeti encaixar les sol·licituds d'adopció de cadascuna de les comunitats autònomes i la concreta oferta del país d'origen es pot assolir a través d'instruments de coordinació, sense que, per aquest motiu, s'hagi de substituir les comunitats autònomes en l'exercici de les seves competències estatutàries». I, quant a l'habilitació reglamentària en favor de l'Estat per establir-ne els criteris i el procediment, un cop afirmat que «la determinació per l'Estat del nombre d'expedients d'adopció internacional que s'han de remetre anualment a cada país i la fixació d'un topall màxim no són constitucionalment legítimes, tampoc ho és, lògicament, l'habilitació al reglament que s'hi vincula per tal de fixar-ne els criteris i el procediment per fer-ho» (FJ 3.1.B.c).

Seguint amb aquesta línia d'argumentació, la regulació del procediment que du a terme l'article 10 i l'establiment dels criteris i els mecanismes per fer efectiva la distribució del nombre màxim d'expedients de l'article 11 vulneren la competència de la Generalitat en matèria de protecció de menors de l'article 166.3 EAC i no troben empara en l'article 149.1.3 CE.

- Els articles 12 a 16 del Reglament fan referència als organismes acreditats per a la intermediació en adopció internacional: àmbit d'actuació (art. 12), funcions a Espanya (art. 13) i funcions als països d'origen (art. 14), obligacions (art. 15) i règim econòmic i financer (art. 16).

CONSELL DE GARANTIES ESTATUTÀRIES DE CATALUNYA

La figura dels organismes acreditats està prevista al Conveni de la Haia, de 29 de maig de 1993, el qual permet, amb caràcter potestatiu, que els estats contractants hi recorrin per desenvolupar algunes de les funcions de l'autoritat central (art. 9), i estableix els estàndards internacionals mínims que els organismes han de complir per a la seva acreditació així com el control de les autoritats competents sobre la seva composició, el seu funcionament i la seva situació financera (art. 10, 11 i 12).

Primerament, l'article 15, en els seus subapartats *d, f, g, h, i, m, n.3r i v*, pel que fa a la intervenció d'un òrgan de l'Estat, la Direcció General, es considera que es produeix una invasió de les competències de la Generalitat basada en la mateixa motivació que la utilitzada en l'anàlisi de les funcions d'acreditació, seguiment i control sobre els organismes acreditats (art. 17 i 21 a 25, i art. 33 a 36 Reglament), atès que la intervenció de la Direcció General en els subapartats citats de l'article 15 pressuposa la titularitat estatal de les dites potestats que corresponen a la Generalitat ex article 166.3 EAC.

Segonament, la regulació específica dels aspectes materials relatius als organismes acreditats prevista en els preceptes d'aquest bloc és una regulació que s'insereix en la fase administrativa de l'adopció internacional, que s'emmarca en l'àmbit competencial de la protecció de menors que correspon a la Generalitat i no pot qualificar-se de matèria pròpia de les relacions internacionals.

En aquest sentit, l'elaboració, l'aprovació i la ratificació de tractats internacionals correspon a l'Estat, a l'empara de la seva competència ex article 149.1.3 CE, però la seva execució pertoca a la Generalitat quan aquests afectin les seves competències d'acord amb l'article 196.4 EAC (DCGE 1/2015, FJ 1, amb citació de les STC 138/2011, FJ 4, i 118/2011, FJ 10). A més, en l'àmbit material de la protecció de menors, la Generalitat té la competència exclusiva (art. 166.3 EAC) i, en conseqüència, li correspon adoptar les mesures en l'àmbit normatiu necessàries per fer efectiva l'execució del citat Conveni de la Haia. I aquesta potestat de la Generalitat es fa present especialment en la regulació de les funcions i les obligacions dels organismes d'intermediació acreditats, atès que aquests actuen en virtut d'una delegació seva, com a autoritat central designada per l'Estat d'acord amb l'article 6.2 del Conveni.

- Els articles 18 a 20 ordenen els requisits generals, els requisits econòmics i financers i els requisits que han de reunir el personal i els representants dels organismes d'intermediació en adopció internacional a l'efecte de la seva acreditació.

El Reglament no disposa d'habilitació competencial en l'article 149.1.3 CE per dur a terme aquest desplegament de les previsions contingudes en el Conveni de la Haia (en especial, l'article 11) i desplaça la competència de la Generalitat sobre protecció de menors.

L'execució del Conveni i l'aprovació de mesures necessàries a aquest efecte corresponen a la Generalitat a l'empara de la seva competència en la matèria (art. 166.3 EAC), en relació amb l'article 196.4 EAC. I això és així de forma assenyalada en el desplegament dels requisits que determina el Conveni que han de complir els organismes, els quals exerceixen les funcions d'intermediació en l'adopció internacional per delegació de la Generalitat, en la seva condició d'autoritat central.

- Els articles 17 i 21 a 25 del Reglament regulen l'establiment del nombre d'organismes susceptibles d'acreditació, el traspàs de la tramitació d'expedients i el procediment d'acreditació dels organismes d'intermediació en adopció internacional, i la disposició transitòria única del Reial decret fixa el procediment d'acreditació per als organismes ja acreditats per les entitats públiques en el moment d'entrada en vigor de la norma.

Es tracta també d'una regulació de la fase administrativa de les adopcions internacionals, en l'àmbit competencial de la protecció de menors que correspon a la Generalitat i que, més enllà de la seva indubtable transcendència exterior, no per aquesta sola raó ha d'encabar-se en l'àmbit de la matèria pròpia de les relacions internacionals.

Pel que fa a la determinació de la limitació del nombre d'organismes susceptibles d'acreditació a cada país d'origen i l'autorització per a la reassignació d'expedients als organismes acreditats que no en tinguin per tramitar (art. 17.1 i .2, respectivament), «són decisions administratives unilaterals que no requereixen la intervenció concorrent del país d'origen i que no generen cap mena d'obligacions per a l'Estat, tal com ho demostra el fet que aquells països no estiguin obligats a acceptar l'actuació, en el seu territori, dels organismes acreditats per un altre país» (DCGE 15/2015, FJ 3.2.B.c). En el Reglament s'atribueixen aquestes decisions administratives bé directament a la Direcció General, sense disposar de títol competencial habilitant, bé, en el cas de la reassignació d'expedients, a aquesta de forma compartida amb les entitats públiques del lloc de residència dels sol·licitants d'adopció, de manera que parteix en aquest cas d'una errònia concurrència de competències que no troba empara en el bloc de la constitucionalitat en matèria de protecció de menors.

A més de l'atribució de funcions executives a un òrgan estatal, la regulació específica sobre el procediment d'acreditació que efectuen els articles 21 a 25 i la disposició transitòria única exclou l'exercici per part de la Generalitat de les funcions normatives que es deriven de la seva competència sobre protecció de menors (art. 166.3 EAC).

- Els articles 26 i 27 del Reglament versen sobre l'eficàcia i la durada de l'acreditació i la suspensió del lliurament de nous expedients d'adopció, i els articles 28 i 29 regulen la retirada de l'acreditació i les obligacions que se'n deriven per als organismes acreditats. Juntament amb aquests, s'analitza l'article 30, relatiu als acords de cooperació i a la fusió entre organismes acreditats.

Respecte a l'article 26 (eficàcia i durada de l'acreditació), no només atribueix, sense la corresponent habilitació competencial, una sèrie de funcions decisòries a un òrgan de l'Estat, la Direcció General, sinó que també regula les condicions i les obligacions relatives a la vigència de l'acreditació i a l'extinció. Sobre aquest particular, i per tal com és competència de la Generalitat la regulació del règim d'acreditació dels organismes d'intermediació, ho ha de ser també la normació de la seva vigència i extinció. Per la qual cosa, es produeix una vulneració de les potestats reglamentàries i d'execució de la Generalitat en matèria de protecció de menors ex article 166.3 EAC.

Per la seva banda, els articles 27 a 29 regulen la suspensió temporal del lliurament de nous expedients d'adopció a un organisme com també la retirada de l'acreditació i les obligacions de l'organisme després de la retirada. Tal com va interpretar el DCGE 15/2015 en pronunciar-se sobre l'article 7.7 de la Llei 54/2007, en la mesura que és inconstitucional que s'atribueixi a l'Estat la funció d'atorgar l'acreditació, «també ho ha de ser la de suspendre-la o retirar-la, atesa l'estreta vinculació que hi ha entre aquestes actuacions. És a dir, en la mesura que els actes de suspensió o retirada de l'acreditació consisteixen en el vessant negatiu d'aquesta activitat administrativa, com és la privació d'efectes, la legitimació per atorgar-los ha de correspondre, lògicament, a la mateixa Administració, en el nostre cas, segons ja ha quedat dit, a la Generalitat» (FJ 3.2.B.d), arguments que són d'aplicació als articles 27 a 29 del Reglament, per la qual cosa s'arriba a la mateixa conclusió de vulneració competencial.

Pel que fa a l'article 30, estableix una sèrie d'obligacions als organismes d'intermediació derivades de les funcions atribuïdes a la Direcció General. Per tant, atès que les esmentades obligacions tenen fonament en unes potestats (a saber, d'acreditació, control i seguiment dels organismes) assignades a la Direcció General que no tenen empara constitucional, els resulta d'aplicació la motivació utilitzada en l'examen dels preceptes relatius a l'acreditació (art. 17 i 21 a 25) i al control i seguiment (art. 33 a 36) i també la mateixa conclusió en el sentit que el precepte vulnera la competència de la Generalitat ex article 166.3 EAC.

- Els articles 31 i 32 del Reglament regulen el model bàsic de contracte homologat entre els organismes acreditats i les persones que s'ofereixen per a l'adopció i atribueixen la seva aprovació a la Comissió Delegada.

L'esmentat contracte, atès el seu contingut i els seus destinataris, té un àmbit circumscrit a l'esfera de les relacions entre l'organisme acreditat i les persones que s'ofereixen per a l'adopció i, en conseqüència, l'habilitació per a la seva regulació ha de recaure sobre l'ens que té la competència en matèria d'adopció internacional i, per tant, sobre protecció de menors, en aquest cas, la Generalitat ex article 166.3 EAC. I això anterior també s'aplica a la seva homologació. Aquesta, com que té el caràcter de verificació administrativa de caràcter tècnic i reglat, ha de correspondre a l'òrgan de l'administració competent per raó de la matèria. No s'albira, d'altra banda, de quina manera la regulació d'aquests aspectes pot condicionar o pertorbar la competència estatal en matèria de relacions internacionals, ni tan sols la direcció i posada en execució de la seva política exterior, que faci necessària la intervenció estatal mitjançant mesures de coordinació.

En conclusió, els articles 31 i 32 del Reglament vulnereu les competències de la Generalitat sobre protecció de menors de l'article 166.3 EAC i no troben empara en l'article 149.1.3 CE.

- Els articles 33 a 36 s'ocupen del seguiment i control de les activitats que duen a terme els organismes acreditats. En aquests preceptes la funció de seguiment i control en relació amb l'activitat que duguin a terme en el país d'origen és atribuïda a la Direcció General, i s'assigna a un organisme adscrit a la Comissió Delegada, la Comissió Tècnica de Seguiment i Control, la funció de coordinar les actuacions de seguiment i control dels organismes acreditats. I, a més, a l'atribució funcional l'acompanya una regulació material, especialment respecte a la supervisió de les seves actuacions.

En la mateixa línia argumentativa del DCGE 15/2015, es fa avinent que el lligam entre la funció de control i de seguiment dels organismes i la funció, igualment administrativa, d'acreditació prèvia, que n'és el seu pressupòsit, porta a la mateixa conclusió de vulneració de competències respecte dels articles referits a l'esmentada acreditació i per idèntics motius. Certament, la distinció entre el control i el seguiment dels organismes acreditats per raó de quan les activitats s'executen en el territori de la comunitat autònoma o en el país estranger a efectes d'atribuir en aquest segon cas la competència a l'Estat no troba empara en cap títol competencial, perquè les comunitats autònomes no poden quedar desposseïdes de les funcions de supervisió de les activitats que realitzin aquests organismes a l'empara de l'article 166.3 EAC, pel sol fet que aquests desenvolupin funcions en un altre país. Per les mateixes raons tampoc troben empara la creació de la Comissió Tècnica de Seguiment i Control com a òrgan de coordinació ni les previsions sobre el procediment per a l'exercici d'aquestes funcions i les actuacions dels organismes acreditats per a la seva supervisió.

Tercera. *La disposició final primera del Reial decret 165/2019, de 22 de març, pel qual s'aprova el Reglament d'adopció internacional, pel que fa a l'habilitació competencial dels articles que figuren en les dues conclusions precedents, vulnera les competències de la Generalitat de l'article 166.3 EAC.*

Adoptada per unanimitat.

Atesa la connexió que el contingut habilitant de la disposició final primera del Reial decret presenta amb la resta dels preceptes d'aquesta norma respecte dels quals es considera que vulnereu la competència de la Generalitat ex article 166.3 EAC i que no troben empara a l'article 149.1.3 CE, així com també que el títol competencial de l'Estat ex article 149.1.8 CE no és d'aplicació en aquest cas, la disposició final primera que conté els esmentats títols competencials també vulnera la referida competència de la Generalitat en matèria de protecció de menors.

Quarta. *L'article 37.1 del Reglament aprovat pel Reial decret 165/2019 no és contrari a la Constitució ni a l'Estatut d'autonomia.
Adoptada per unanimitat.*

L'article 37.1 del Reglament crea el Registre nacional d'organismes acreditats d'adopció internacional i de reclamacions i incidències.

Aquesta norma no exclou que la Generalitat pugui crear un altre registre en l'exercici de les seves competències ex article 166.3 EAC. En aquest sentit, la previsió d'un registre estatal ha estat admesa per la jurisprudència constitucional i la doctrina del Consell.

Així, per exemple, el Tribunal interpretà que «es indudable que el Estado está competencialmente habilitado para la creación de este Registro pero, al tratarse de un ámbito en el que ya hemos determinado que no ostenta competencias ejecutivas, ha de aceptar las propuestas de inscripción que le formulen las Comunidades Autónomas, sin que los órganos de la Administración general del Estado puedan asumir otras funciones ejecutivas que la mencionada inscripción, a partir de la información suministrada por las Comunidades Autónomas» (STC 85/2015, de 30 d'abril, FJ 5, i, en el mateix sentit, STC 223/2000, de 21 de setembre, FJ 12).

A fi d'assegurar la correcta complementarietat dels registres estatal i autonòmic, el legislador estatal hauria de configurar «un model de registre, amb la fixació dels corresponents punts de connexió necessaris, que de baix a dalt permetés la inscripció, l'actualització i la integració de les dades, des de les comunitats autònomes vers l'Estat, reconeixent la interlocució ordinària i general de les administracions autonòmiques amb les entitats que operen en el seu territori» (DCGE 12/2013, de 3 d'octubre, FJ 3).

Atès que la competència sobre protecció de menors correspon a la Generalitat, el citat Registre estatal hauria de tenir efectes exclusivament de tipus informatiu i de publicitat, tenint en compte el paper de l'Administració de l'Estat com a autoritat central respecte a les comunicacions en matèria d'adopció internacional, d'acord amb el que preveu l'Instrument de ratificació en relació amb l'article 6.2 del Conveni de la Haia.